

Nekrológ: Dr. Gyenesei Istvánné

DR. GYENESEI ISTVÁNNÉ

Horváth Judit

1951. május 8-án született Kaposváron. Általános iskolás diákként ismerte meg férjét. 19 éves volt, amikor összeházasodtak. Nagy családot akart, és ez megadatott neki. Három gyermekük született, Anita, István és Leila, családszerető, tehetséges, a megyének és az országnak nemzetközi dicsőséget hozó felnőtté nevelődtek. Egymásra találásuk isteni ajándéknak, a Teremtő mestermunkájának bizonyult. Élni tudtak a sors eme különösen értékes ajándékával. A tanítói pályát választotta. Kaposváron több, mint 20 éven keresztül felzárkóztató pedagógusként az egyik legnehezebb feladatot vállalta.

Szülővárosában a Somogyért Egyesület képviselőjeként 10 év óta a városi közgyűlés aktív tagja. 2010-ben a Városfejlesztési Bizottság elnökévé választották. Eredményesen küzdött az öreg házak megmentéséért, az iskolák működtetéséért, a pedagógusok megbecsüléséért, a sport támogatásáért és a város ápoltságáért. Képviselői munkáját nem politikai küldetésnek, hanem nemes szolgálatnak tekintette.

Feleségként igazi segítőtársa lett politikus férjének. Elmaradhatatlan résztvevője volt a somogyi települések eseményeinek. Mint valami könnyű, nyári szellő, olyan volt a lénye, a mosolya, a nevetése. Szerette az embereket, és ezért az emberek is szerették őt. Több községben tisztelték meg azzal, hogy zászlóanyának kérték fel, de zászlóanyja volt a Somogyi Huszároknak is. Példát adott, sőt országosan is iskolát teremtett a politikusfeleség viselkedéséből. Több alapítványt támogatott. Így 11 évvel ezelőtt jelentős adománnyal a kórházi ápolókat segítő Fehér Szív Mozgalmat indította útjára, vagy például Somogybükkösdön minden évben egy nemes fa adományozásával járult hozzá a kastélypark megújításához.

Szépérezékéhez remek kézügyesség, és stílusérzék párosult. Ugyanakkor fontos volt számára a harmónia megteremtése. Igaz ez a városszépítésre éppen úgy, mint a több éven keresztül szervezett karácsonyi díszasztal-bemutatókra, vagy visszafogott, személyes eleganciájára. Finom gesztusait nem lehetett nem észrevenni. Hobbijává vált a képzőművészet. Ebben képezte magát. Szász Endre számára is segítséget jelentett, amikor biztos szemmel ismerte fel a hamisítványokat.

Érzékeny ember volt. Nehezen viselte a rosszindulatot, az igaztalan bántást. Betegségének kialakulásában ez döntő szerepet játszott. Néhány hónapja meggörbült a világ gyémánttengelye, s megkezdődött a kínnal - szeretettel - szomorúsággal - bizakodással - kétségekkel teli visszaszámlálás. Csodálni való önfegyelemmel fogadta az első diagnózisokat és az egyre nyugtalanítóbb következőket. Távozása előtt néhány nappal nem csak családjának üzenve mondta: „Örökké szeretlek benneteket!”. Beteg testének fájdalmát enyhítette a felé áradó végtelen szeretet. A modern kor adta technika, az Internet hálóján kedves áthallással „A somogyi szívek királynőjének” nevezték.

Bár sokan reménykedtek, imádkoztak felépüléséért, a csoda elmaradt. Rá kellett eszmélni, hogy ő maga volt a csoda életével, és távozásával. Különös üzenet, hogy a Város Napjának

éjszakáján ölelte magához a Teremtő. Judit engedelmeskedett az éjféli érintésnek... Gyermekai és férje ott voltak az ágyánál, féltő szeretettel fogták a kezét, őrangyalként álltak mellette.

Személyiségének bájos varázsából és a belőle áradó jóságból sokan, sokáig táplálkozhatnak. Halála fájdalom és bánat, de élete ajándék volt.

Szerette az embereket, és ezért az emberek is szerették őt